

THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
www.stnicholaschurch.net

PROGRAMUL LITURGIC

in perioada 31 IULIE - 16 AUGUST

Vineri 31 Iulie:

Acatistul Sfintei Crucii 6.00 PM

Sambata 1 August:

Sfanta Liturghie si Parastas 9.00 AM

Paraclisul Maicii Domnuluii 6.00 PM

Duminica 2 August:

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Miercuri 5 August:

Vecernie 6.00 PM

Joi 6 August: **SCHIMBAREA LA FATA A DOMNULUI**

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Vineri 7 August:

TAINA SFANTULUI MASLU 6.00 PM

Sambata 8 August:

Sfanta Liturghie si Parastas 9.00 AM

Paraclisul Maicii Domnuluii 6.00 PM

Duminica 9 August:

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Vineri 14 August:

Vecernie si Prohodul Maicii Domnului 6.00 PM

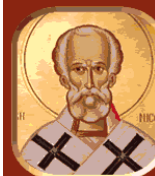
Sambata 15 August: **ADORMIREA MAICII DOMNULUI**

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Duminica 16 August: **SFINTII MARTIRI BRANCOVENI**

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718) 784-4453
cell: (917) 592-2571

Duminica a 7-a dupa Rusalii

Vindearza a doi orbi si un mut in Capernaum

Binecuvantati si dreptmaritori crestini in sfanta biserica a Domnului nostru Iisus Hristos. Asa cum a binevoit Domnul, Mantuitorul Hristos, in Duhul Sfânt, impartasindu-se pe El noua pentru ca viata Lui sa fie viata noastra, ne-a impartasit intai din cuvântul lui Dumnezeu si apoi din trupul si sangele Lui. Asa si noi ne impartasim intai din cuvântul dumnezeiestii Evanghelii si apoi, fara indoiala cei care randuiesc Domnul sa fie vrednici, se impartasesc si din trupul si din sangele Lui. Deci acum ne impartasim din cuvântul Lui dumnezeiesc si asa sa-l primim, cum zice dumnezeiescul apostol Petru: “Sa primeasca omul cuvântul din Dumnezeu- Cuvântul pentru ca si voi, cuvintele voastre pe care le rostiti, sa fie ca din cuvântul lui Dumnezeu”. Atunci, iubitorilor, in vremea aceea aflându-se Mantuitorul in Capernaum si vestindu-se in tot tinutul acela prezenta Lui, doi orbi se tineau dupa El strigand: “Miluieste-ne, fiul lui David, miluieste-ne pe noi”.

Trebuie stiut - Mesia - era un cuvânt care il numea pe Mantuitorul, caci evreii stiau ca Mesia, adica unsul lui Dumnezeu, se va intrupa si naste din semintia lui David, psalmistul, profetul si imparatul David. De aceea cand vom auzi totdeauna in evanghelie cuvânt, sa stim si sa cunoastem ca si aceasta chemare se adresa lui Iisus Hristos contemplant, vazut, inteles ca Mesia, adica unsul lui Dumnezeu. Si a intrat Iisus in casa, dar iata orbii s-au tinut dupa El, au intrat si ei imediat dupa Dansul, iar Iisus i-a intrebat, asa cum ne-ar intreba pe noi, atunci ca si astazi – El care este etern: “Credeti ca Eu va pot salva, va pot da vedere? ca pot raspunde feluritelor voastre dureri, cautari, izbavindu-va de un chin care va stapaneste, credeti?” Zis-au Lui orbii: “Da, Doamne.” Erau ei total orbi? Inlauntru, duhovniceste nu erau orbi, ei vedeau (ca dovada ca L-au numit pe Iisus, Fiul lui David) si atunci cu acea credinta launtrica au raspuns: “ Da, Doamne.” Acea credinta adanc vazatoare. Si atunci Iisus s-a atins de ochii lor zicand, sa retinem cuvântul: “Dupa credinta voastra fie voua” si li s-au deschis ochii, dupa creinta lor. Astfel la harul Lui a raspuns creinta lor si in aceasta unire s-a nascut in ei lumina. Sa nu uitam nici o clipa acest har. Asa se naste lumina, in aceasta unire, asa se naste viata. Dar Iisus le-a poruncit cu asprime zicand: “Vedeti nimeni sa nu stie!”. Uneori insa ii trimitea Iisus, ca pe vindecatul de demon al Gadarenilor. Atunci,

vindecatul l-a rugat pe Iisus sa-l lase sa mearga dupa Dansul, dar Iisus stiti ce i-a spus: “Mergi si vesteste despre tot binele pe care ti l-a facut tie Dumnezeu”

Deci pe vindecatul de demon il trimite sa propovaduiasca, il face apostol; aici, celor care fusesera orbi le spune cu asprime: “nimeni sa nu stie”. Uneori insa ii trimitea Iisus ca pe vindecatul de demon al Gadarenilor. Atunci l-a rugat vindecatul pe Iisus sa-l lase sa mearga dupa dansul, dar Iisus, stiti, ce i-a spus: “Mergi si vesteste despre tot binele pe care ti l-a facut tie Dumnezeu”. Deci pe vindecatul de demon il trimite sa propovaduiasca, il face apostol; aici, celor care fusesera orbile spune cu asprime: “Nimeni sa nu stie”. Pentru fiecare moment era o taina si un rost al cuvântului dumnezeesc pentru ca fiecare, si suflet si loc si timp si moment, isi au o originalitate a lor. Nu staruim acum asupra acestui fapt . Zice Sfanta Evanghelie mai departe: iesind orbii, fostii orbi, caci acum vedeau. Cand s-au deschis ochii lor pe cine au vazut intaia oara? S-au deschis ochii la fata lui Hristos si asa cum L-au vazut nu puteau sa taca, impartasindu-se ei lumina din lumina.

O Doamne, ce fericiti! Dar sa nu credem ca pe noi ne lasa mai putin fericiti, trebuie doar sa avem credinta, sa credem. Si au vestit in tot tinul acela. Nu ni se spune ca i-ar fi pedepsit Dumnezeu pentru aceasta. Iarasi se deschide o taina. Una le spune orbilor Hristos, alta fac ei. Dar ei nu au facut-o impotriva luminii lui Dumnezeu. Au marturisit impartasirea luminii, pentru ca au vrut sa o cumoasca si altii. Sa impartaseasca lumina din lumina lui Hristos. Si plecand ei iata au adus un nou mut, dar se mai adauga ceva: avea demon; la orbi nu se mentioneaza insa la mut Evanghelia spune ca avea demon, adica duhul cel rau. **Demonul** i-a amutit graiul. Si deodata, vedeti, cuvintele Evangheliei se implinesc, fostii orbi graiesc pregatind pe mut. Fostii orbi strigau infruntand pe demon, rusinau pe demon.

Acesta este talcul, cred, ca pe de o parte Mantuitorul din smerenie le spune sa taca, pentru ca sa vina un mut si ei insisi sa rusineze pe demon care facea sa-l amuteasca, iar Mantuitorul scoate demonul si mutul graieste preamarind pe Dumnezeu si multumile se minunau si graiau: “Niciodata nu s-au aratat in Israel asemenea fapte minunate”. Fariseii insa sarmanii neintelegand ziceau: “Cu domnul demonilor scoate pe demoni”.

Pacatul cel mare este impotriva Duhului Sfânt, cum il numeste Mantuitorul, adica a nu simti, a nu vedea cu ochii duhului puterea Duhului Sfânt pentru care psalmistul se ruga: “Duhul Sfânt nu-l lua de la mine, Doamne”, oricat de decazut am ajuns, dar nu-l lua de la mine, pentru ca numai in Duhul Sfânt pot sa vad, pot sa cred, pot sa ma rog, pot sa fiu ceea ce Tu m-ai zidit, sa fiu chip al Tau.

Sarmanii!”cu demonul demonilor.”, asa cum dintre noi suntem multi care cand vedem ceva bun la un semen al nostru nu vedem binele, vedem tot raul. “Este o mare durere sa nu vezi binele in tine”, zicea un scriitor. Sa nu vezi binele in tine sau un alt fapt bun al cuiva, in orice

pozitie s-ar afla.Sa nu vezi binele, sa vezi nmai raul si sa te gandesti: cine stie din ce motive a savarsit acest lucru.Este semnul unui tragic fariseism. Este posibil sa fii orb trupest si sa nu fii orb sufleteste. Doamne, nu cunoastem noi un orb in tara noastra care vede mai bine decat orice om, parintele Teofil Paraian. Ca orb a facut teologia si luminat de Duhul Sfânt da sfat si tarie atator suflete. Sau dintre Sfintii Parinti, Didim cel orb, care a scris o carte “Despre Duhul Sfânt”.

O Doamne, toti cei care te-au cumoscut ca Tu esti lumina. Plansul nostru al tuturor este pentru orbirea noastra lantrica. La aceasta orbire ar trebui sa cugetam toti, sa ne intrebam cugetand si la cuvântul Mantuitorului, la pilda semanatorului, cand ucenicilor le spunea “voua va eate dat sa cunoasteti tainele imparatiei”, pentru ca ei, fariseii, oamenii ceilalti “vazand nu vad si auzind nu inteleg”.

Sa nu vezi, dar cum s-a petrecut aceasta? Am citit de curand un cuvânt al Sfântului Grigorie de Nissa care m-a patruns adanc. Vorbind despre caderea parintilor nostri Adam si Eva, spune el: “Cum e cu putinta sa nu vezi pacatul? Pacatul care inseamna despartirea de Dumnezeu prin pacatul de baza: orgoliul, mandria care nu pune in centru pe Dumnezeu, ci eul, egoul omului, ca si cum omul ar fi centrul si si-ar da singur fiinta si sens existentei sale, el si-ar fi pus pentru sine un inceput.

Ganditi-va la ideologiile acelea care au provocat revolutia franceza in 1879. Voiau sa puna inceput lumii; iar in 1917 la fel. Aceste ideologii s-au apropiat una de alta, adica cea din urma de cea dintai, iar cea dintai de demon. Revin la ceea ce marturiseste Sfântul Grigorie despre cum s-a nascut starea de pacat. Eu sunt chemat sa am privirea catre Dumnezeu, asa cum a fost zidit Adam, dupa chipul Fiului Sau. Zice Evanghelia: “La inceput era Cuvântul”; dar Cuvântul e Fiul lui Dumnezeu, e Fiul si Cuvântul lui Dumnezeu. “La inceput era Cuvântul si Cuvântul era la Dumnezeu”. In limba greaca este o prepozitie – pros, adica spre, cuu fata spre Dumnezeu; deci Fiul lui Dumnezeu e cu fata spre Dumnezeu, iar noi, cei ziditi dupa chipul Lui, asa suntem randuiti sa fim: cu fata spre Dumnezeu, cu fata spre lumina. Si atunci caderea este intoarcerea de la lumina lui Dumnezeu; cum talcuiesc Parintii: Daca esti cu fata spre lumina te impartasesti de lumina; asa cum stand cu fata spre Soare te impartasesti din lumina lui. Daca lasi o clipa sa cada pleoapele peste ochi, atunci nu s-a stins in tine izvorul luminii, dar nu mai vezi. Tu singur voinde sa inchizi ochii te inchizi luminii, inchizi prin pleoapele tale intrarea luminii lui Dumnezeu in tine; te-ai inchis atunci in intuneric. De aceea si povestea aceea populara, cu omul care se lupta sa aduca cu un vas lumina de afara inaintu.Si cineva i-a zis: “Mai omule, sarmanul de tine, deschide undeva niste ferestre!”. Si a deschis omul derestrele pe care insa intra lumina, dar putea sa intre si moartea. Moartea intra, cum spune Scriptura, prin ferestre, adica prin simturi. Si zice un cuvânt uluitor, o talcuire a Scripturii data de Sfântul Grigorie de Nyssa: “Omul a fost trimis afara din Rai fara casa”. Atunci , care era casa? Raiul.

Cand citim mai adanc in Scriptura mai constatam ceva: ca Dumnezeu L-a facut pe om din tarana, a suflat suflare de viata si s-a facut suflet viu purtator de har, devenind sufletul lui, tron al Dumnezeului celui viu si ochiul lui Dumnezeu, impartasit de har. Si a zidit Dumnezeu gradina cea din Eden – Raiul; si spune: “A luat Domnul Dumnezeu pe omul pe care-l facuse si l-a dus in gradina cea din Eden ca s-o lucreze si s-o pazeasca”. Cuvântul este cu talc adanc.Deci l-a dus in Rai, l-a dus in aceasta casa dumnezeiasca din afara Raiului, in casa lui Dumnezeu, dar raspunzand omul ispitei sarpelui; l-a trimis afara fara casa. Din lumina in intuneric. Asa s-a nascut in om de la sarpe, de la demon, inceputul patimilor si inceputul orbirii; Fiecare ar trebui sa cugetam in clipa aceasta sa ne alcatuim constiinta de sine, altfel spus statutul nostru fundamental, constiinta noastra prin care sa aflam pentru ce traim, pentru muncim, pentru ne jertfim, de unde venim, cum sa petrecem si cum sa fim neincetat. Caci iata acesta este intelesul: Dumnezeu l-a dus pe om in Rai, deci s-a savarsit o mutare, o trecere. un suis si ca existenta noastra este neincetat un suis. Trebuie sa cunosti odata obarsia ta, originea ta. Sfântul Maxim spune: “Inceputul pacatului este in inteligenta. In intelectul omului, in cugetarea omului” si anume s-a imbolnavit mintea omului, s-a imbolnavit constiinta lui. Cum adica? Omul s-a intunecat in originea lui, in obarsia lui, a uitat de unde vine., cine l-a zidit pe el. Acesta este inceputul pacatului, faptul ca omul nu-si mai cunoaste originea lui, obarsia lui. Aceasta este poate tragedia tragediilor.

Deci fiecare sa cugete la acest fapt fundamental, la statutul sau, la constiinta sa, la ce este el ca fiinta. Spune un om chinuit sufleteste: “ce sunt nu stiu, iar ce stiu nu sunt”. Ori Scripturile si Parintii ne invata si ce suntem si ce trebuie sa fim.

Ce spune Scriptura in privinta aceasta? Intai si inainte de toate, Dumnezeu este lumina si Dumnezeu eate iubire. Dumnezeu eate lumina si nici un intuneric un este in El, spune sfântul apostol si evanghelist Ioan, (Scrisoarea I, cap.1, vers.5 si cap.4 vers.8): “Dumnezeu este iubire”. Deci Dumnezeu este lumina si iubire si ne-a creat pe noi dupa chipul lui si in vederea nesfarsitei asemanari cu El, (atunci si omul in obarsia lui este lumina si este iubire) si ne-a asezat in Rai casa a luminii si casa a iubirii dumnezeiesti. Acesta esta faptul capital pe care trebuie sa-l stim, omul nu aspira simplu dupa lumina, ci aspira dupa lumina pentru ca el insusi a fost zidit din lumina si din iubire, si lumina cu iubirea impreuna alcatuiesc existenta, si viata in Dumnezeu si in noi si nu numai lumina ci si iubire deoarece lumina fara iubire este searbada, este seaca, poate sa si ucida. Nu au spus fariseii in fata lui Pilat “noi lege avem” si legea era lumina lor. Ganditi-va, adancul din noi este de nedistrus, este lumina divina, dar si iubire. Deci lumina si iubire, tot ce cunosti sa impartasesti in iubire. Acesta este statutul nostru fundamental de a fi lumina si iubire si de a fi fost asezati in casa luminii si in casa iubirii lui Dumnezeu.

Sa cugete omul cu toata staruinta la patimi; sa stie ca el este lumina si casa a luminii si ca pacatul este intuneric. Cand l-a asezat

Dumnezeu pe om în Rai (și talcuim adeseori cuvântul acesta, porunca lui Dumnezeu) i-a zis: “gustati din totii pomii grădinii”. Cum talcuiește Ioan Damaschin, părintele nostru: “Suie-te prin toate fapăturile la Mine și gusta-mă din toate pe Mine, viața cea adevărată”. Gusta-Mă pe Mine – împărtășește-te neîncetat din Mine, ca într-o euharistie. Așa a fost făcut omul – să se împărtășească din toate fapăturile, din ele, din Dumnezeu, din lumina divină, din rațiunile divine, din rațiunile lor dumnezeiești; contemplând, ca Filocalia. Știi care sunt treptele Filocaliei: întâi încetarea patimilor și apoi luminarea. Adică să vezi în toate fapăturile lumina lor dumnezeiască răspândită către fiecare faptură, care luminată ei, un rost al ei. Așa cum contemplăm noi florile, holdele de graț, muntii, brazii – contemplăm atunci frumusețea iubirii dumnezeiești ca să ajungem apoi la lumina eternă. Așa “gusta-Mă pe Mine din toate” – și să sporești atunci din lumina în lumina. Aceasta este chemarea: să te întreb: Am sporit în clipa aceasta cu un nou înțeles al trupului din lumina în lumina? Și spuneam cătrebie să gândească omul și să analizeze întotdeauna orgoliul, cel dintâi păcat al demonului. Cum zice sfântul apostol Pavel când scrie lui Timotei, episcopul: “Pe cel de crând botezat să nu-l faci imediat episcop (sau preot) ca nu cumva să cada în trufie” – deci în osândă diavolului. Și spune Apostolul că diavolul este originea păcatului, originea căderii noastre. Orgoliul – și odată cu orgoliul, cu iubirea de sine toate patimile – ne așază pe noi în întuneric.

Reflectăm zilele acestea ceva mai adânc la cuvântul lui Dumnezeu: “Gustati din totii pomii grădinii” – deci “Suie-te prin toate fapăturile, gusta-Mă din toate pe Mine viața cea adevărată” sau cum zice psalmistul: “Gustati și vedeți că bun este Domnul”; sau cum gustăm noi din sfânta împărtășanie. Ar trebui aici să gândim și de ce spune Mântuitorul că postul și rugăciunea izgonesc demonii. Încă o dată să reflectăm gustarea euharistică față de lacomia pântecelui, față de aceea stare care a fost cum se spune: “Dumnezeul lor e pântecelul”, deci numai atât. Ce a însemnat gustarea, de ce a pus Dumnezeu la început postul? “Din pomul cunoscutei binelui și raului să nu manânci”. Undeva la n popor în Apus se spune că moartea stă în stomac, în lacomie.

Este de crezut că omul era chemat prin suflarea harului Duhului Sfânt, pe care l-a primit când i s-a dat suflare de viață să transfigureze trupul acesta și să guste euharistic din fapături. Dacă omul de la început ar fi învățat porunca: “gustati euharistic dumnezeiește” nu s-ar fi născut bolile și nu s-ar fi născut atata stricăciune în trupul nostru. Alți era stare noastră originară,. Iertăți că dezvălui și acest fapt: niște studenți la teologie îl întrebau pe profesor acum vreo treizeci de ani, pe părintele Nicolaescu, dacă Hristos luând firea noastră trupească a luat și toate aceste afecte ale noastre: foamea, setea și cealaltă. De bună seamă că le-a luat pe toate, dar alți era starea în Hristos, Care era fără de păcat. A luat toate ale noastre dar fără de păcat. De aceea Sfântul Ioan Gura de Aur (în moliftele lui) spune că Mântuitorul “cu preacurată și sfânta Lui scuipare făcând tina a deschis ochii orbului”. Toate erau sfinte în Hristos. Așa va fi

omul în eternul viitor când va ieși din întuneric, căci toate patimile sunt întuneric. Când ești în desfrânare atata vezi, ești obsedat și posedat atunci, în aceea clipă. Și spune Apostolul: “iubirea de arginți e rădăcina tuturor rautăților”; apoi tristetea când te chinuie un gând, o patimă, un esec, un cuvânt al cuiva care socotești că te-a jignit, apoi toropeala aceasta, lenea spiritului. Spun unii: nu mă mai pot ruga, nu mă pot dormi, nu se măi trezește inima mea. O, Doamne! Spune un părinte al bisericii că aceasta lenă face viermi, că este început iadului. Apoi mania, ura, invidia. Este atât de simplu: când urăști pe cineva, măi vezi ceva bun în el? Nu. Și nu este chiar nimic bun în el?

Scriptura spune că l-a trimis Dumnezeu pe om afară din Rai, dar cum talcuiește Sfântul Grigorie, totuși, zice că l-a așezat în preajma grădinii Edenului ca să dorească neîncetat să se întoarcă; și nu este ucis în nimeni chipul lui Dumnezeu, căci nu poate să ucidă ceea ce este de neucis, și anume sufletul pe care l-a făcut Dumnezeu prin har să fie nemuritor. Și atunci tu în ura tă nu vezi decât raul, întunericul din tine, nu vezi și ce are bun aproapele tău căci te-ai închis în tine. Apoi frica, slava desartă, toate aceste patimi, păcatele împotriva Duhului Sfânt care ucid sufletul, credința, nădejdea, dragostea. Spune Mântuitorul: “nu vă temeți de cei care vă ucid trupul ci de cei care ucid sufletul”.

O, iubitorilor, cât mă-as ruga pentru d-voastră și pentru noi totii, să ne temem de cei care ne ucid sufletele, care ne alungă în moarte înainte de a muri, căci moartea în suflet începe, dar și învierea tot în suflet începe și începe cu lumina. Și toate virtuțile sunt lumina, toate poruncile lui Dumnezeu sunt lumina. Zice rugăciunea de dimineată pe care o citește preotul când se citește cei șase psalmi la strâna: “Doamne, de dimineată aleargă duhul nostru către tine Dumnezeule, pentru că lumina sunt poruncile Tale. Cuvintele Tale, făclie picioarelor mele. Învăta-ne pe noi Dumnezeule dreptatea Tă. Luminează ochii gândurilor noastre”. Deci ochii duhului nostru să fie deschisi că lumina dinlăuntru să nu piară. Să plângă tot sufletul pentru întunericul care stă înaintea noastră și înlăuntru nostru că nu cumva “să adormim în păcate spre moarte”. Risipește, Doamne, orice lenă de la inimile noastre, daruiește soarele dreptății și pazeste viața noastră cu pecetea Sfântului Duh! De aceea la botez se pecetluiesc toate simțurile. Copilasul are simțurile trupesti; atunci de ce se măi pecetluiesc? Tocmăi că să se deschidă simțurile dinlăuntru. Se pecetluiește la frunte copilasul că să se deschidă mințea lui, cum spune Apostolul: “să avem mințea lui Hristos”; se pecetluiește apoi că să se deschidă inima.

O, iubitorilor, scria Pavel corintenilor: “În inima noastră este largire; nu sunteți la strâmtorare”. O, inima tă, creștine, să fie deschisă, să îmbrățișeze tot sufletul omenesc! Se pecetluiesc ochii, urechile, narile, toate simțurile că să se deschidă dinlăuntru vederea duhovnicească, auzul duhovnicesc. “Auzului meu vei da bucurie și veselie” – zice Psalmistul. Și toată fapătura tă să fie de aici lumina, căci dacă ai de aici lumina “întunericul e cel măi dinafară”.

Semnificatia si talcuirea numelui Maria

Eram odata intr-o gara mare si asteptam pe cineva. Erau multe lumini, beculute, fel de fel, dar deodata mi-am zis: Ce inseamna intrntrericul cel mai dinafara? Si am simtit atunci ca inlauntru, acolo trebuie sa lumineze lumina cereasca, lumina divina iar noi sa ne simtim ca o casa a luminii. In fiecare gand dumnezeiesc sa simtim ca este lumina, in fiecare virtute: credinta, nadejdea, dragostea, dreptatea – toate acestea sa simtim ca sunt lumina si ca noi traim in ele. Doamne, iti multumesc ca ma aflu in lumina – si cand ma rog se intampla si aceasta.

Am stat de vorba acum de dimineata cu cineva: Dumneata cand citesti rugaciunea gandesti? Cand zici Tatal nostru: Doamne ce inteles adanc, ceresc! – il numim Tata al nostru, deci avem acelasi tata, acelasi Parinte ceresc; si atunci noi toti suntem fiii Lui. Gandesti asa? ca esti fiu al Parintelui ceresc? A inceput sa tresara. Si, mai departe, zicem al nostru; ce inseamna? Ca intre noi suntem frati. Si mai departe “Sfinteasca-se numele Tau” – Sfant e numele Tau si numele tau sa ma sfinteasca. Mai departe: “Vie imparatia Ta” – tu sa fii imparat, imparatul inimilor, al sufletelor noastre. “Fie voia Ta” – nu a mea, ca Tu voieste numai binele, Doamne. “Precum in cer asa si pe pamant” – O, Doamne, sa devina pamantul oglinda a cerului!. Daca toti ne-am ruga si am gandi cugetand adanc, atunci incetul cu incetul din aceste puncte de lumina, din fiecare, s-ar raspandi mult mai multa lumina. De ce rugaciunea sa o facem cu mintea in inima? Pentru ca sa fim fii ai luminii.

Undeva la un spital stau scrise, intiparite in zid de catre un bolnav, aceste cuvinte: “Doamne, vedeam si visam in tineretea mea si ceream lui Dumnezeu putere ca sa ma realizez si sa am succes, reusita, dar Dumnezeu m-a lasat in slabiciune. De ce? Ca sa invat smerit si sa-L ascult pe El, sa vad ca puterea e de la El. Ma vedeam in stare sa fac lucruri mari, cucerind lumea si m-am trezit deodata bolnav si infirm, ca sa fac nu lucruri mari, ci lucruri bune. Ma vedeam in bogatie sa fiu fericit, si iata-ma sarac, ca sa fiu nu bogat, ci intelept. Voiam maretie, sa am slava oamenilor si am cazut in slabiciune, ca sa ma impartasesc de voia lui Dumnezeu, de slava Lui. Ma vedeam in tinerete cu o fiinta bogata langa mine si nu mi-a fost asa; in schimb deodata inima mea s-a deschis catre intreaga lume – si catre cei bogati si catre cei saraci; si catre cei mari si catre cei mici. Ma vedeam asa, in stralucirea acestei lumi, si am inteles ca stralucirea vine din launtru, nu din afara. Si atunci, rugaciunile mele erau din adanc, adanc la care eu nu cugetam. Acel dar mi l-a dat Dumnezeu, si anume de a fi in lumina” – in lumina Ta, Doamne, Tu care ai spus: “Eu sunt Lumina lumii. Cel ce vine dupa Mine nu va umbla intru intuneric, ci va avea lumina vietii”. Amin.

Parintele Constantin Galeriu

In trecut, numele depasea simpla denumire, reprezenta o parte din realitatea numita. Asadar, nu era o simpla eticheta pusa, ci o manifestare a celui numit. Cunoasterea numelui cuiva initia o relatie interpersonală, facea posibila patrunderea in adancurile fiintei. Domnul Alexandru Mihaila, lector la Facultatea de Teologie Ortodoxa din Bucuresti, afirma

ca numele ebraice semnificau ceva. Deseori numele erau teoforice, adica purtau in sine numele lui Dumnezeu. Mai ales prin componenta verbala des intalnita, numele devenea o rugaciune in miniatura, care ii structura purtatorului viata religioasa.

Maria - este un nume pentru care s-au avansat multe solutii etimologice. In aramaica, Maryam inseamna "doamna", "stapana". Dupa Fericitul Ieronim (traducatorul Vulgatei), care-l explica prin limba ebraica, numele s-ar compune din mar ("picatura") + yam ("mare"), deci "picatura [de apa] de mare", in lat. stilla maris (de unde si stella maris - "steaua marii" - de mai tarziu, celebra denumire a Fecioarei in imnologia apuseana). Dar numele evreiesc Maryam sau Miryam ar putea fi si de straveche origine egipteana, tragandu-se din verbul mri, "a iubi", cu sufixul afectiv ebraic - am, deci "cea draga", "cea iubita".

Talcuirea numelui Mariei

Provenind din ebraicul "Aia", Maria se talcuiește "Doamna", fiindca ea domneste si stapaneste peste zidirea cereasca si pamanteasca, ca Maica a lui Dumnezeu. In al doilea rand, cuvantul Maria se talcuiește "luminare", dupa Sfantul Grigorie al Neocezarei, care spune: "Caci Maria, cea aleasa, se talcuiește luminare", de vreme ce etimologia isi are izvorul in lumina cea curata si este, precum zice Imparatul Solomon, "stralucirea luminii vesnice", ca desavarsire a intelepciunii.

Maria este chipul bunatatii si al harului lui Dumnezeu. Ea a primit puterea de la Tatal, ca fiica a Lui, ca sa savarseasca pe pamant ca Maica ceea ce Dumnezeu savarseste in cer ca Tata; a luat intelepciunea de la Fiul, ca Maica a Lui, ca sa gaseasca calea de a impaca cerul cu pamantul, pe Dumnezeu cu omul. A luat si bunatatea si harul de la Duhul Sfânt, ca mireasa a Lui, ca sa imparta tuturor creaturilor, ceresti și pamantesti, darurile si harurile ei duhovnicesti.

Alte numiri daruite Maicii Domnului

In Biserica Ortodoxa, Sfanta Fecioara Maria este cunoscuta sub numele de Maica Domnului, iar in cult intalnim numirile: Preasfanta, Preacurata, Preabinecuvantata, Slavita Stapana Noastra, de Dumnezeu Nascatoarea si Pururea Fecioara Maria.

Fecioara Maria este laudata ca "cer tainic in care Dumnezeu, luand trup, a coborat pentru a locui in ea", "vas in care dumnezeiasca mana este pastrata", "munte umbrat al Mantuitorului", "masa care poarta indestularea milostivirilor", "candela de aur si luminoasa a Raiului", "rug aprins care arde fara mistuire", "temelia lumii", "mladita iesita din radacina lui Iesei", "scara cereasca", "odrasla pomului celui de viata purtator", "adancul milelor", "picatura care risipeste mania lui

Dumnezeu". Aceste expresii ne descopera rolul de mijlocitoare al Maicii Domnului.

Maica Domnului este cunoscuta si sub numele de "Mireasa" a Fiului lui Dumnezeu, indicand disponibilitatea totala si delicatetea iubirii feciorelnice, cu care ea il primeste in sine. Astfel "Fecioara nu e numai Maica, ci si Mireasa Lui. Are astfel o indoita iubire in ea. Ea se face Maica Creatorului dar numai pentru ca se face Mireasa Lui si crede ca El a iubit-o asa de mult, ca a binevoit sa se faca Mirele ei."(Parintele Dumitru Staniloae)

Maica Domnului ca 'ochi' si 'pamant'

Fiecare sarbatoare a Maicii Domnului este un prilej de bucurie pentru intreaga Biserica, deoarece Preacurata Fecioara a slavit neamul omenesc devenind persoana care si-a oferit trupul sau pentru Intruparea celei de-a doua Persoane a Sfintei Treimi, Cuvantul lui Dumnezeu. Parintii Bisericii, sfintii imnografi si iconografi, se intrec in a prezenta importanta Maicii Domnului, ce este bucurie a ingerilor, slava a sfintilor, precum si ocrotire a tuturor celor care sufera si se chinuiesc din cauza diferitelor probleme legate de viata omeneasca.

Intre sarbatorile inchinate Maicii Domnului, un loc important il detine praznicul Adormirii Maicii Domnului, ce dobandeste o mare insemnatate si valoare atat datorita continutului sau, intrucat Preacurata biruieste stricaciunea si moartea prin puterea lui Hristos, cat si prin timpul in care este celebrat, fapt pentru care mai este numit si "Pastele verii".

Participand la aceasta mare sarbatoare a Maicii Domnului, doresc sa prezint doua imagini folosite de Sfantul Nicolae Cabasila, pentru a arata pe cea mai cinstita, mai curata si sfanta persoana, pe Preasfanta Nascatoare de Dumnezeu.

Prima imagine ce prezinta persoana autentica si lucrarea Maicii Domnului, este cea a ochiului. Intr-adevar, intreaga natura umana, prin Maica Domnului, a dobandit un ochi. "Acum intreaga natura a omului a primit un ochi." Inainte ca Maica Domnului sa se nasca si sa accepte cu supunere sa devina Maica a lui Hristos, natura umana era oarba, nu il putea vedea pe Dumnezeu. Desigur, au existat prorocii Vechiului Testament care L-au vazut pe Dumnezeu, dar aceasta era pentru scurt timp, intrucat ei nu puteau birui moartea. De aceea, intreaga natura umana, dupa pacatul lui Adam, era asemenea unui om orb, intrucat orbecaia in stanga, in dreapta, cinstind alti zei. Si aceasta se petrecea firesc, intrucat omul omul il parasite pe Adevaratul Dumnezeu si era orb duhovniceste. Inchinarea la idoli era consecinta pierderii inchinarii si a cunoasterii adevaratului Dumnezeu. Astfel, ceea ce au dorit sa vada prorocii si dreptii Vechiului Testament a fost vazut de natura umana in persoana Maicii Domnului.

Maica Domnului este ochiul duhovnicesc al universului. Asa cum doar ochiului ii este data lumina si astfel celelalte madulare ale trupului primesc valoarea sa, tot asa doar Maicii Domnului i-a fost daruita adevarata lumina si, prin ea, care este ochiul universului, tuturor madularelor, intregului neam omenesc, a fost oferita lumina.

Cealalta imagine asociata cu lucrarea Maicii Domnului este crearea omului. Cunoastem ca Dumnezeu l-a creat pe om dupa ce a luat pamant si a suflat asupra lui. Pamantul a contribuit, intrucat din el a luat Dumnezeu materie pentru a forma si zidi trupul, dar nu l-a facut dupa voia acestuia, deoarece pamantul nu are libertate pentru a fi intrebati si pentru a lua o hotarare.

Aceasta imagine se suprapune cu recrearea omului petrecuta in Hristos din Preacurata, inasa cu o diferenta. Mai precis, Preasfanta Fecioara este noul pamant din care a fost creat omul cel nou, inasa in timp ce in prima creatie a omului pamantul nu a participat prin vointa sa,

intrucat nu avea libertate, Preasfanta in cadrul celei de-a doua creatii l-a atras pe Ziditorul Insusi prin virtutea si viata sa, si a dat miscare mainii Creatorului spre regenerarea neamului omenesc. Astfel, Preasfanta este mijlocitoare pentru noi inaintea lui Dumnezeu, inainte ca Mijlocitorul sa se pogoare, adica Duhul Sfânt.

Aceste doua imagini arata maretia Maicii Domnului, precum si marea si importanta lucrare pe care a realizat-o pentru firea omenasca. Din acest motiv, la fiecare praznic al Maicii Domnului si, in special la acest praznic al Adormirii Maicii Domnului, ne manifestam dragostea. Prin ea am vazut dragostea lui Dumnezeu si izbavirea de problemele care ne raneau. Prin ea eliminam toata orbirea noastra duhovniceasca si dobandim cunoasterea lui Dumnezeu. Prin Maica Domnului Dumnezeu a rezidit neamul omenesc, iar noi, membri ai Bisericii, gustam aceasta regenerare. Viata noastra dobandeste un nou inteles si context. De aceea dragostea noastra catre Maica Domnului este un raspuns pentru ceea ce ea a facut si face pentru noi.

IPS Hierotheos Vlachos

Dragi enoriași,

SLUJBELE BISERICII NOASTRE

le puteti vedea si prin dispozitivele dvs. electronice făcând click pe pagina de internet a Bisericii

www.stnicholaschurch.net

sau pe pagina de Facebook

St Nicholas Romanian Church, NY